ఖారాకిల్లీ

జి. వి. జి. కృష్ణ

రేడియో ప్రోగ్రాం ఐపోగానే చెక్ పుచ్చుకొని బయటపడ్డా. బస్ స్టాప్ దగ్గరకొచ్చి నిలుచునేసరికి మెరీనా బీచ్ నించి చల్లని గాలి వీస్తోంది. 'ఎర్ కండిషన్డ్ రూమ్'లో కృత్రిమ వాతావరణానికి తల్లడిల్లిపోయిన శరీరానికి ఎంత హాయిగావుందో వర్ణించాలంటే కనీసం ఓ నాల్గు ఖారాకిల్లీలైనా వుండక తప్పదు. బ్రాడ్‌కాస్టింగ్ శాఖవారు, ప్రసారాలలో ఫిల్మ్ సంగీతాన్ని తగ్గిస్తే తగ్గించారు కానీ - కొత్త స్టూడియో భవనానికి ఇంత చక్కని ప్రదేశాన్ని ఎన్నుకున్నందుకు ఎంతైనా అభినందనీయులు.

...కానీ ఎంతసేపటికీ బస్ రాదేం?... నిట్టూరుస్తూ ప్రక్క జేబులోకి చేతిని పోనిచ్చాను. ఖారాకిల్లీ పొట్లాం చేతికి తగిలింది. ఈ ప్రపంచంలో నాకు అతిముఖ్యమైన వస్తువుల్లో ఖారాకిల్లీ ఒకటి. అది గనక లేకపోతే నేను చచ్చినా బ్రతకలేను. కనీసం రెండుగంటలకు ఒక కిల్లీ చొప్పునైనా నమిలేయకపోతే నా శరీరం కొయ్యబారిపోతుంది. ఖారాకిల్లీ తయారు చేయటంలో ఎక్స్‌పర్ట్ అని మా ఇంటికి ఎదురుగానున్న బుర్రమీసాల కొట్టు ఆసామీకి ఎప్పుడో ఒక సర్టిఫికేట్ యిచ్చాను. ఎక్కడికైనా బయలుదేరేముందు అతని కొట్టుకు వెళ్ళగానే, స్పెషల్‌గా నాకోసం- ఆరు ఖారాకిల్లీలను స్వహస్తాలతో తయారుచేసి ఒక కాగితంలో చుట్టేవ్వటం ఆకొట్టు ఆసామీకి పరిపాటి. రెండుగంటలకు ఒక కిల్లీ చొప్పున ఆ ఆరు కిల్లీలూ నాకు ఒక రోజుకు సరిపోతాయి. ఈవేళ మరి రెండు ఖారాకిల్లీలు ఎక్కువగా తయారుచేయించుకుని ఖరీ కట్టాను - మైక్ ముందు జమాయించి కూట్లాడేందుకు.

జేబులోనించి ఖారాకిల్లీ పేకెట్‌ను అలా తీశానో లేదో, కుడివైపునించి విజయగర్వంతో వస్తున్న అడయారు బస్సు దర్శనమిచ్చింది. కిల్లీని బస్సులో నెమరవేయచ్చులే - అనుకుంటూ పేకెట్ మళ్ళీ ప్రక్క జేబులోకి మెల్లగా పోనిచ్చేంతలోగా, నా కళ్ళెదుటనే క్షణకాలంలో తుర్రుమంటూ వెళ్ళిపోయింది ఆ బస్సు. కండక్టరు 'సీట్ - ఇల్లే' అంటూ వెనుకవైపు నాకేసి చూస్తూ, ఇంకా చేతిని ఊపుతూనే వున్నాడు. "నువ్వు చెయ్యి ఊపింది చాలు కానీ - అక్కడ దేనినైనా భద్రంగా పట్టుకో - కిందపడి పళ్ళు ఊడగొట్టుకోగలవు" అనుకున్నాను.

మళ్ళీ మరో బస్సు వచ్చేటప్పటికి ఈ కలియుగంపోయి మరో యుగం రావొచ్చు. ఉస్సూరుమంటూ బస్ స్టాప్ బోర్డు కేసి జాలిగా చూశాను. అక్కడ ఆశ్చర్యార్థకపు చిహ్నం ప్రత్యేకంగా నాకోసమే పెట్టేరేమో!

ఎనిమిదింపావు కనుకుంటా—నేను అక్కడికి వచ్చి నిలుచుంది......ఇప్పుడు చూస్తే తొమ్మిదిపైగా అయింది. ఈలోగా బస్ స్టాప్ స్తంభానికీ నా తలకూ ఒక సాలెపురుగు గూడుకట్టేస్తోంది. రేడియోస్టేషన్‌కి ఎన్నో కార్లు వస్తున్నాయి—ఎన్నో పోతున్నాయి కానీ, ఏ వాహనానికీ నోచుకోలేని నేను మాత్రం వెల్లంకొట్టిన రాయికి మల్లే ఇంకా అక్కడే నిలుచొనివున్నాను.

మళ్ళీ సందు మలుపులో మరొక బస్సు కనిపించగానే పోయిన ప్రాణాలు లేచి వచ్చినై. బస్సు ఖాళీగా వున్నట్లుంది కూడానూ. ఇందులో తప్పకుండా సీట్ దొరుకుతుంది. బస్‌ను ఆపబోయాను. కానీ ఆ బస్సు సారథి ఆపకుండా 'ఇది షెడ్‌కు పోవుదు సార్' అంటూ తుర్రున పోనిచ్చాడు.

ఇక ఇది లాభం లేదనుకున్నాను. ఉన్న ఒకే ఒకమార్గం ఏమిటంటే—ఈ మారు బస్సు అనబడేది ఏదైనా అటునించి ఇటు వస్తే, నేరుగా వెళ్ళి దానికడ్డంగా రోడ్ మీద పడిపోవటమే. నిశ్చయంగా నన్ను మోసుకు వెళ్ళి బస్సులో కెక్కించి, [illegible] జెనరల్ హాస్పిటల్‌ [illegible] స్తారు. అక్కడ్నుంచి ఎలాగో ఇంటికి చేరుకోవచ్చు. మన బుర్రకు ఇంత చక్కటి ఆలోచన తోచిందన్న మాటే గానీ, ఆ మార్గాన మళ్లీ ఏదైనా బస్సు వస్తేగా?

ఎంతసేపు కాచుకొని వుండినా ఇక ప్రయోజనమేమీ వున్నట్లు కనపడటం లేదు. బ్రతుకుజీవుడా అని నడక సాగించాను. అదే ఊపులో సరాసరి 'క్వీన్ మేరీస్ కాలేజ్' వరకూ వచ్చేశాను.

......తారురోడ్ మీద వెన్నెల నిద్రపోతోంది. ఆ ప్రశాంత వాతావరణానికి సముద్రపు కెరటాల హోరు గంభీరాన్ని కొల్పుతోంది. రోడ్డుమీద అప్పుడప్పుడూ కార్లు తిరుగుతున్నాయ్. నా వెనుక ఓ నలుగురైదుగురు తప్పితే ఆ ప్రాంతంలో జనసంచారం లేదు.

ఈవేళ ఎక్కువదూరం నడిచానేమో - కాళ్లు నొప్పెడుతున్నాయ్. నిట్టూరుస్తూ అక్కడొక బెంచివుంటే దానిమీద కూలబడ్డాను. ఆవలింతలుకూడా ముంచుకొస్తున్నాయ్. కాస్సేపటికి ఏమీతోచక జేబులోనించి ఖారాకిల్లీ పేకెట్ తీశాను. ఇందాక నా వెనుకవుండిన నలుగురు వ్యక్తులూ దగ్గరవుతున్నారు. వాళ్లు సరాసరి నావంకే చూస్తున్నారు. వాలకం చూడబోతే టిప్‌టాప్‌గా తయారైన కాలేజ్ విద్యార్థుల్లా వున్నారు.

మెల్లిగా పొట్లాన్ని విప్పి ఒక ఖారాకిల్లీని చేతబట్టాను. వాళ్లుమాత్రం ఇంకా నావంక అదేవిధంగా చూస్తూనే ముందుకు వస్తున్నారు. జేబులో చెక్కూ, మనీపర్సూ వున్నాయా - అని ఓసారు తాకి చూసుకున్నాను. వాళ్లు నలుగురూ పిక్‌పాకెట్ చేసేవాళ్లు కాకపోతే నావంక అలా పరీక్షగా ఎందుకు చూస్తారు? అదీగాక వెళ్ళేవారు అలా నేరుగా వెళ్ళారా అంటే - అదీలేదు. అక్కడొక సిమెంట్ బల్లవుంటే దానిమీద కూర్చుని ఇంకా నావంక అలాగే చూస్తూవున్నారు.

ఐనా నేనంతగా భయపడాల్సిన అవసరం ఏమీలేదు. ఎందుకంటే నా పర్స్‌లో రూపాయిన్నరకు మైన లేదు; రేడియో చెక్ ఒకటి. దాన్ని కేష్ చేయటానికి వాళ్ళ తరంకాదు. - కానీ ఏదైనా నాకు చూపించి దానిమీద సంతకం పెట్టమ్మని బెదిరించి, నాచేత సంతకం పెట్టించి, ఆ చెక్‌ను రేపు ఉదయం బేంక్‌కు వెళ్ళి కేష్ చేసి వచ్చేంతవరకూ నన్ను వాళ్లు ఎక్కడైనా కష్టడీలో వుంచితే!!!

ఏమిటో - చూడటానికి అన్నిటికీ తెగించిన వాళ్ళలా వున్నారు. ఈరోజే నన్ను ఇటో-అటో తేల్చేస్తారు. ఇటువైపు [illegible] రాలో నా ప్రసంగాలు [illegible] కొమోను అనుకుంటూ వారికేసి [illegible] వాళ్ళు అక్కడించి లేచి నడిచి [illegible]

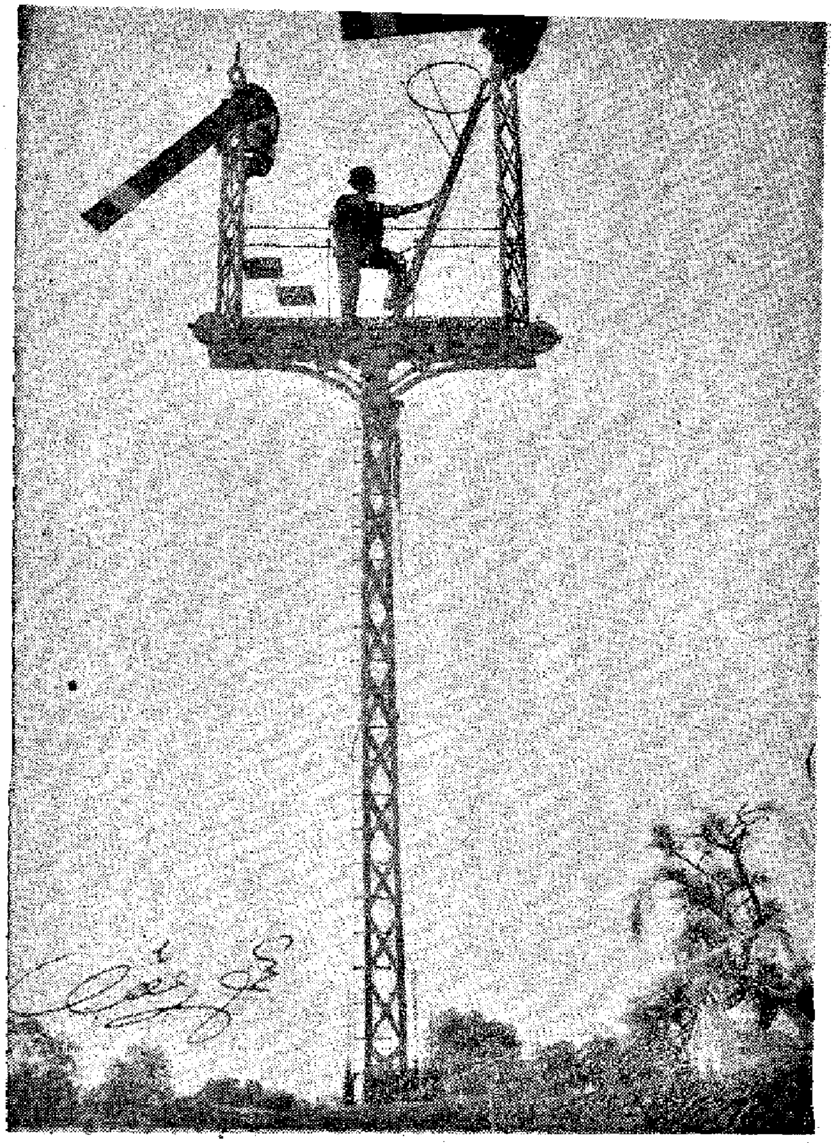

ఆడని రెక్క
ఫొటో: లక్ష్మణ్ (వరంగల్)

★ ఖారాకిల్లీ ★

పోతున్నారు. 'హమ్మయ్య' అంటూ లేచి ప్రయాసతో కాళ్ళీడుస్తూ ఆయాసంతో అడుగులు వేస్తున్నాను. కొంతదూరం అలా వెళ్ళేసరికి వాళ్ళు నలుగురూ ఒక పోలీసును వెంటబెట్టుకొని తిరిగి వస్తున్నారు.

పోలీసు నెత్తిన ఎర్రటోపీవుంది కానీ - అతడునిజంగాపోలీసేనా? - లేక వాళ్ళ జట్టులోనిమరొకడెవడో అలా వేషం వేసుకొని వస్తున్నాడా? - అలా అక్కడ ఆగి ఆలోచిస్తూండగానే ఆ దుష్టచతుష్టయం పోలీసుతో సహా నాముందు వచ్చి ఆగారు. వాళ్ళలో ఒకడు "ఈయనేనండీ!" అన్నాడు నన్ను ఆపోలీసుకి చూపిస్తూ.

"ఏమిటి - ఈయనేనా?" అన్నాను అతని వంక గుడ్లెర్రచేసిచూస్తూ.

"ఇదిసార్ - ఓసారు మీజేబులు చూపించండీ" అన్నాడు పోలీసు.

"ఏమిటి - నా జేబులు చూపించాలా? ఎందుకు చూపించాలి? అసలు నువ్వెవరంటాను? - నిజంగా పోలీసేనా? నీది ఏబీటు? నీనెంబర్ ఎంత?"

"అదంతా తర్వాత చెప్తాగానీ, ముందు చూపించండిసార్"

"నాజేబులు సోదా చేసేంత అవసరం ఏమొచ్చింది?.. నేనేమైనా ఆటంబాంబులు వుంచుకున్నాననుకున్నారా?" మీ ఎత్తులు నాకు తెలీదనా! ఇదిగో! నువ్వే గనక నిజంగా పోలీసువైతే ఏంచేస్తానో చూసుకో. పోలీస్ డిపార్ట్మెంటులో చనిపోయిన మా మేనకోడలి చెల్లెలిమొగుడు పెద్ద ఆఫీసరు. నన్నిలా నడిరోడ్డులో అవమానించినందుకు అతనితో చెప్తే చాలు - జాగ్రత్త! నన్నేమనుకుంటున్నావో..."

"సార్!...మీరు ఎక్కువగా మాట్లాడేస్తున్నారు...మర్యాదగా మీ జేబులు చూపిస్తారా లేదా?"

"చూపించను...చచ్చినా చూపించను"

"ఐతే నడవండి పోలీస్ స్టేషన్కు"

ఈ నెపంతో వీళ్ళంతా కలిసి నన్ను ఏ రహస్యస్థలానికో తీసుకువెళ్ళి, నా తల నరికేసి - డబ్బా, రిస్టువాచీ కాజేస్తారు. ఏంచేయటానికీ తోచక ఇటూ అటూ చూశాను. దైవవశాత్తూ వెనకవైపునించి రెండుకార్లు ఒకటి నొకటి ఓవర్టేక్ చేస్తూ వేగంగా వస్తున్నాయ్. వాటికడ్డంగా నిలుచొని చేతులూపాను. రెండు కార్లూ సడన్గా ఆగిపోయాయి. ఒక్క పరుగున ఆ కార్లవద్దకువెళ్ళి "సమయానికి వచ్చారు...రక్షించారు...వీళ్ళంతా దొంగలు...ఆ పోలీసు దుస్తుల్లో వున్న అతను వీళ్ళ జట్టుకు నాయకుడు." అనే వరకూ ఆ రెండు కార్లనించీ ఒక అయిదారుగురు దిగి వాళ్ళందర్నీ చుట్టు ముట్టేశారు. వాళ్ళలో ఒక లావుపాటి ఆయన ఆ పోలీసువంక తిరిగి "ఎవరు మీరు? ఏమిటిదంతా?" అన్నాడు తీక్ష్ణంగా చూస్తూ.

"ముందు ఈయన జేబులను చూపించమనండి."

"ఏం? ఆయన జేబుల్లో దొంగ సొమ్ము ఏదైనా వుందా?"

"సార్! వాళ్ళ మాటలు నమ్మకండి... ఉత్త దగాకోర్లు" అని నే నంటూంటే—

"—చూపించమనండి సార్" అంటూ మళ్ళీ అదే మాటన్నాడు ఆ పోలీసు.

"ఏముందయ్యా ఆయన జేబుల్లో?"—

"ఏముందో నువ్వెప్పుడు చూశావు?"—

ఇత్యాది ప్రశ్నలు వరుసగా కురిపించారు - కారుల్లోనించి దిగిన ఆపద్బాంధవుల్లో మరి కొందరు.

"ఈ ఘరానా మనుష్యులకు నాజేబుల్లో చెక్ మీదా, మనీపర్సుమీదా కళ్ళు పడ్డాయండీ"—అన్నాను.

"కాదు...కాదు......" అన్నాడు ఆ దుష్టుల్లో ఒకడు.

"కాదేమిటి—వల్లకాదు" గుర్రుమన్నాను నేను.

"మీరే చెప్పండయ్యా—వివరంగా" అన్నాడు ఆ పోలీసు—తతిమ్మా నలుగురితో.

వాళ్ళలో ఒకడు ఎలాగో గొంతు పెకలించు

కొని "ఈయన ఆత్మహత్య చేసుకోబోయా రండీ" అని పుటుక్కున అనేశాడు.

నిజం చెప్పొద్దూ—నాకు వొళ్లు మండి పోయింది "ఏమిటీ! నేను ఆత్మహత్య చేసుకోబోయానా? ... నన్ను హత్యచేసి పాపెబ్బు కాజేసేందుకు మీరు ఈ ఎత్తు వేసి - నామీద ఆత్మహత్యా నేరం మోపుతారా? బస్ దొరక్క, ఇంటికి చేరుకునే మార్గంలేక నేను నస్తూంటే—" అంటూ నేను వాక్యం పూర్తిచేసే లోగానే—

"ఓహో! బస్సు దొరక లేదని మీరు ఆత్మహత్య చేసుకోబోయారా?" అన్నాడు ఆ కార్ లోనించి దిగినవారిలో ఒక మనిషి—అతి తెలివిగా. "నేను అవస్థలో ఇరుక్కొని చస్తూంటే నీకు తమాషాగా వుందా" అన్నట్టు ఒక్కచూపు చూశాను. లోసికోటితో నవ్వుతూన్న ఆ వ్యక్తికేసి

"—లేకపోతే, జేబుల్లో ఏమున్నాయో చూపించమంటే ఆయనకు ఇంత భయం ఎందుకండీ" అని ఆ దుష్ట చతుష్టయంలో మరొకరు అనేసరికి నాకు కోపం ఆగింది కాదు.

"ఏమున్నాయో చూసుకోండి" అంటూ జేబులంతా ఖాళీచేసి, సర్వం తీసి బయట పెట్టాను.

"అదోనండీ - అపొట్లామే!.. అందులో ఏమిటో వుంది.... ఇందాక తినబోయి, మమ్మల్ని చూసిగానే, ఏమీ ఎరగనట్లు ఆ పొట్లాన్ని జేబులోకి పోనిచ్చారు" అన్నాడు ఆదుష్టుల్లో నాలుగో వాడు.

తాపీగా "ఇది ఖారాకిల్లీ పేకెట్ అండీ" అన్నాను, కార్ నించి దిగిన పెద్దమనుష్యులతో.

"ఖారాకిల్లీయా?" ఆ దుష్టులందరూ తెల్ల మొహాలు వేశారు.

"ఊం—కావలిసే చూడండి. .మీకింకా అనుమానం తీరకపోతే, మీ ఎదుటనే ఇప్పుడొకకిల్లీతీసి తినమంటే తింటాను. నేను చావకపోతే, కాస్సేపటికైనా మీకు తెలుస్తుందిగా?"

అందరూ ఫకాలున నవ్వేశారు. ఆ పోలీసు మొదట బిక్కమొహం వేసినా, తర్వాత అతిబలవంతంమీద పెదిములమీదికి నవ్వు తెచ్చుకోగల్గాడు. మిగతా నలుగురి మొహాల్లోమాత్రం కత్తివాటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు.

"భేష్.. బలే తమాషాగా వుంది . ఆఁ.. మీరు ఎంతవరకూ వెళ్ళాలండీ" అన్నాడు ఒకాయన కార్ వెనుక తలుపు తెరుస్తూ.

"చాలా థాంక్స్.. పేరీస్ కార్నర్ వద్ద దింపితే సరి, అక్కడ్నించి సునాయాసంగా మా ఇంటికి చేరుకోగలను... ఈ ప్రాంతమంతా దొంగతనాలకు పుట్టిల్లండీ."

"ఊఁ...ఐతే కారెక్కండి"

"మీకు చాలా శ్రమఇస్తున్నానేమో.." అంటూ కారెక్కి కూర్చున్నాను. నా తర్వాత మిగతా వాళ్లు కూడా కూర్చున్నారు. కార్లు కదిలాయి.

జేబులో మరొక ఖారాకిల్లీ వుంది ఇన్ని సంఘటనలు జరిగాక, మెదడుకు కాస్త చురుకుదనం కల్గించేందుకు ఆ కిల్లీ తినబుద్ధయింది. కానీ, ఆ కార్ లో తింటే-ప్రక్కనున్న పెద్దమనుష్యుల్లో ఎవరికైనా, అందులో ఏదైనా విషం వుండొచ్చని—ఇంకా అనుమానం వుండినా వుండొచ్చు. అంచేత కార్ లో కిలీ తినకుండా కాస్సేపు మనస్సును కంట్రోల్ చేసుకోగలిగాను. ఇలాగున - తిన బుద్ధయినప్పుడు ఖారాకిల్లీని తినకుండా కొంతసేపు మనసును కంట్రోల్ చేసుకోగల్గటం నా జీవితంలో ఇదే ప్రథమం! ★

వొంగిన చెక్క

ఫొటో: బి. రంగనాథన్ (మద్రాసు)